

пристѣпни планини; а човѣшката душа се превъзмогва заслушана въ замамливи приказки, които народа е творилъ въ дни на страдания. Българина съ вѣкове е издрѣмвалъ копнежи въ глѣбинитѣ на своята душа; оставалъ е недостѣпенъ срѣдъ своитѣ планини и се е тѣшилъ съ приказкитѣ на своитѣ дѣди и баби . . . Околнитѣ до сега не го познаваха — сега трѣба да го изучатъ.

Той млѣкна. Изморенъ чувствувахе потрѣба да да остане самъ. Тя разбра, и като му се поклони, излѣзе съ онова смирение на душа, съ което богомолеца излиза изъ храмъ следъ молитва.

IV.

Елена се завърна въ стаята си; изправи се до прозореца, обърнатъ къмъ морето и дълго гледа въ далечинитѣ. . . Тамъ нѣгде, где небесклоне се слива съ заспалитѣ води и тъмни облаци, бавно се възправяха и тѣмнѣеха като видения. Мигъ следъ мигъ бухналитѣ облаци се извиваха като чудовища, мѣрнали ѝ се нѣкъде като кошмарни сънища. И стори ѝ се, че това сѣ облаци въ нейната душа. И всѣки пжтъ, щомъ разбухленъ облакъ се откъсваше отъ стѣлпилитѣ се и плуваше изъ позлатения залѣзъ — сякашъ нѣщо се кжсаше и въ найнитѣ неспокойни гърди. . . По гладката морска ширъ се заприливаха засѣнчени дълги; небето потъмнѣ; облацитѣ предвещаваха буря. Тя почувствува, че и въ душата ѝ се извиваше вихъръ. Бурята въ далеченитѣ се оттекваше и въ нейнитѣ гърди.

— Какво става съ мене? — се питаше смутена тя. И едно неизпитвано до тогава чувство за възчаквана пролѣтна нощъ ѝ обзе гърди. . . Една отъ ония пролѣтни южни нощи, когато ароматнитѣ цвѣта сѣ нацѣвтѣли въ морската градина за да поздравятъ луната, която се задава изъ потъмнѣли далнини; когато надъ гладката морска ширъ притрепва златния пжтъ на огрѣлата луна,